Regeringsrätten

Rättsfall

Skattetillägg — oriktig uppgift om förlustavdrag?

Besvär av TI angående G.O.E. Aktiebolags inkomsttaxering 1972. — I sin deklaration 1972 redovisade bolaget inkomst av rörelse med 9 139 kr. På deklarationens första sida (sammanställning för statlig och kommunal inkomstskatt) yrkade bolaget under rubriken ”förlustavdrag enligt utredning på särskild bilaga” avdrag med 31 279 kr. Någon utredning till stöd för yrkandet fanns dock ej bifogad deklarationen.

Taxeringsnämnden medgav förlustavdrag med 9 139 kr.

I besvär häröver yrkade TI dels att bolaget skulle eftertaxeras till statlig och kommunal inkomstskatt med 9 130 kr, dels att bolaget skulle påföras skattetillägg med 50 procent av den inkomstskatt som belöpte på 9 130 kr. — LSR biföll yrkandet om eftertaxering men ej yrkandet om skattetillägg. — KR i Gbg: ej ändring.

TI fullföljde yrkandet om skattetillägg hos RR, som yttrade bl a: Bolaget har i 1972 års deklaration som förlustavdrag yrkat avdrag för förlust som bolaget redovisat i 1969 års deklaration. Bolaget har därvid underlåtit att lämna uppgift om att samtliga aktier i bolaget bytt ägare under beskattningsåret 1968 (förluståret) varför rätt till förlustavdrag inte förelåg. Bolaget får genom sin underlåtenhet att upplysa om detta förhållande anses ha lämnat oriktig uppgift. Förutsättningar för att påföra bolaget skattetillägg föreligger därför. — Enligt 116 d § första stycket TL må skattetillägg helt efterges, om felaktigheten eller underlåtenheten med hänsyn till den skattskyldiges ålder, sjukdom, bristande erfarenhet eller den oriktiga uppgiftens särskilda beskaffenhet eller därmed jämförlig omständighet är att anse som ursäktlig. — Ett oriktigt meddelande, som beror på en ursäktlig obekantskap med eller missuppfattning av en författningsbestämmelse medför, enligt berörda lagrum, att skattetillägget kan efterges. Huruvida en sådan obekantskap eller missuppfattning är ursäktlig måste bedömas inte enbart med hänsyn till den typ av bestämmelse det är fråga om utan även med hänsyn till bl a den skattskyldiges kvalifikationer. I prop 1971:10 s 214 framhöll departementschefen att det särskilt gällde att ta hänsyn till vad som rimligen kunde begäras av den skattskyldige i fråga om noggrannhet och förmåga att tillgodogöra sig skattereglerna. — I regel bör av en skattskyldig, som i deklaration framställer yrkande om förlustavdrag, kunna begäras att han inhämtat kunskap om de i förordningen om förlustutjämning relevanta

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

bestämmelserna. Obekantskap med eller missuppfattning av sådana bestämmelser bör därför i regel inte anses vara ursäktlig. — Vid angivna förhållanden och då bolaget i förevarande mål inte ens åberopat någon omständighet till stöd för eftergift, kan bolagets underlåtenhet att lämna upplysning om aktieförsäljningen inte anses ursäktlig. Skattetillägg skall därför påföras bolaget. — RR förklarar, med ändring av KR:s dom, att bolaget skall påföras skattetillägg med 50 procent av den inkomstskatt som belöper på ett belopp av 9 130 kr. (RR föredr. 18.1; dom 21.2.1977.)

En ledamot av RR anförde till utveckling av sin mening: I målet har visserligen inte av bolaget förebragts någon sådan utredning till stöd för dess yrkande om förlustavdrag som anvisas i deklarationsblankettens tryckta text på det ställe, där yrkande om förlustavdrag skall anges genom införande av det yrkade avdragets belopp. En av den skattskyldige förebragt utredning är emellertid inte en ovillkorlig förutsättning för att avdrag skall kunna medges. Hans utredning kan ersättas av taxeringsmyndigheternas sammanställning av tillgängliga uppgifter från tidigare taxeringar, då förlusten första gången redovisats eller då en längre tillbaka i tiden liggande förlust delvis utnyttjats för förlustavdrag. Vad den skattskyldige vill framgår av hans yrkande. Att det enligt 5 § förlustutjämningsförordningen åligger honom att visa förhandenvaron av de förutsättningar, som grundar rätt till förlustavdrag, och befogenheten i övrigt av det yrkade avdraget utsäger endast var utredningsskyldigheten och bevisbördan ligger och skiljer sig i princip inte från vad som i allmänhet gäller i fråga om avdrag, som den skattskyldige måste yrka för att få åtnjuta. — Ett blankt yrkande om förlustavdrag får med hänsyn till taxeringsmyndigheternas utredningsmöjligheter anses innebära att den skattskyldige till stöd för yrkandet hänför sig till det material som han tidigare lämnat och som må vara tillgängligt för taxeringsmyndigheterna. Härvid tar den skattskyldige risken att yrkandet kan komma att avslås såsom obestyrkt eller ogrundat, därför att det tillgängliga underlaget av taxeringsmyndigheterna anses ofullständigt. Frågan i vad mån i ett sådant fall den skattskyldiges yrkande skall kunna anses innefatta att han lämnat oriktig uppgift torde knappast kunna få ett generellt svar. I målet föreligger inte den nu berörda situationen. Om emellertid — såsom är fallet i målet — de av den skattskyldige tidigare i ena eller andra formen lämnade uppgifterna ger vid handen att förutsättningar för förlustavdrag föreligger men den skattskyldige underlåter att lämna uppgift om något sådant faktiskt förhållande som diskvalificerar för förlustavdrag, måste det blanka avdragsyrkandet jämställas med att oriktig uppgift lämnas. Yrkandet kan nämligen i ett sådant fall inte rimligen förstås på annat sätt än att den skattskyldige också på den punkt, där han är tyst, gör gällande att avdragsförutsättningar föreligger, och underlag för taxeringsmyndigheternas prövning av hans ståndpunkt tillhandahåller han inte.

En annan ledamot av RR var skiljaktig och anförde: Bolaget har i sin deklaration till 1972 års taxeringar avseende beskattningsåret den 1 nov 1970 — den 31 okt 1971 angivit den sammanräknade inkomsten till 9 139 kr samt därefter yrkat förlustavdrag med 31 279 kr. Å deklarationsblanketten finns i anslutning till föreskrifterna i 5 § förordningen om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst vid rutan för förlustavdraget angivet ”enligt utredning på särskild bilaga”. Någon sådan utredning finns ej tillgänglig i målet och det är ej klarlagt om bolaget överhuvud avgivit utredning rörande sitt förlustavdragsyrkande. Detta yrkande som icke i sig kan föranleda nedsatt taxering kan därför icke innefatta oriktig uppgift enligt 116 a § TL. Förutsättningar för påförande av skattetillägg saknas därför. — Jag lämnar besvären utan bifall.

Vbe anförde till utveckling av sin mening bl a: Den omständigheten att LSR funnit grund föreligga för eftertaxering av bolaget för det belopp, varmed taxeringsnämnden medgivit avdrag såsom för förlustavdrag, kan icke åberopas i bevisningshänseende. LSR har att

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

följa huvudregeln i 1 § TL om att taxeringarna skall bli i möjligaste mån likformiga och rättvisa även vid avgörande av fråga om eftertaxering. Att den från dessa utgångspunkter funnit grund föreligga att åsätta bolaget eftertaxering innebär icke att sådan bevisning föreligger som måste fordras för att skattetillägg skall kunna påföras. — Införande av ordningen med skattetillägg har betecknats som en avkriminalisering av viss tidigare skattebrottslighet. Åtgärden har bl a inneburit att de särskilda rättssäkerhetsgarantier, varmed straffprocessen är omgiven, uppgivits. Av överförandet av delar av påföljdssystemet vad gäller reaktioner på oriktigt uppgiftslämnande i taxeringsförfarandet från straffprocessen till ett administrativt förfarande följer icke att kraven på bevisning om att oriktig uppgift verkligen lämnats kan nedsättas under vad som gäller i straffprocessen. Då enligt min mening det oriktiga uppgiftslämnandet vid förlustavdrag blott kan ske inom ramen för den specialutredning som erfordras om avdraget, och då RR icke vet om en sådan utredning avgivits eller, om den avgivits, vad den i så fall innehåller, finns icke någon godtagbar bevisning om att bolaget lämnat oriktig uppgift. Antaganden och sannolikhetskalkyler, för vilka finns visst utrymme i taxeringsprocessen, har icke sin plats beträffande skattetillägg.

Anm.: Se prop 1971:10 s 214, SKU 1971:16 s 63.

Fråga i vad mån änkepension efter företagsledare utgjort förtäckt utdelning

Besvär av Aktiebolaget X och TI angående inkomsttaxering 1972. — Vid taxeringsrevision påtalades att till änkan efter bolagets förre verkställande direktör utbetalats änkepension under 1971 med 136 008 kr eller 80 % av den pension som skulle ha utgått till direktören. Enligt revisionspromemorian översteg änkepensionen i fråga avsevärt gängse änkepensionsförmåner. I ATP-systemet utgår således änkepension med 40 procent av den avlidnes ålderspension. Genom utbetalningarna fick därför bolaget anses ha utdelat vinstmedel till belopp motsvarande vad som kan beräknas överstiga normala pensionsförmåner.

Hos LSR yrkade TI, under åberopande av revisionspromemorian och då änkan borde behandlas som huvuddelägare i bolaget, att det avdragsgilla pensionsbeloppet skulle bestämmas till 40 000 kr.

LSR biföll TI:s yrkande såtillvida att bolaget förklarades berättigat till avdrag för pensionen till änkan med skäliga 55 000 kr.

Efter besvär av bolaget och TI ansåg KR i Sthlm att det för bolaget avdragsgilla pensionsbeloppet skulle bestämmas till 85 000 kr eller omkring 50 procent av den pension som enligt utfästelse skulle ha utgått till den avlidne direktören.

Häröver klagade både bolaget och TI.

Till utveckling av sin talan anförde bolaget: Man har tidigare ansett, att en änkepension, som utgår till änka som är huvuddelägare i ett företag med belopp som överstiger en schablonmässigt beräknad del av den avlidne makens inkomst, icke skall betraktas såsom pension utan som en förtäckt utdelning. — För ett sådant betraktelsesätt kan det föreligga fog, men man måste givetvis alltid pröva, om i det särskilda fallet ett sådant schablonmässigt betraktelsesätt är tillämpligt. De speciella omständigheterna måste tagas under övervägande. — Såsom omständighet, vilken måste tagas i betraktande, kan anföras, huruvida den inkomst som den avlidne maken uttagit har varit att anse såsom en normal inkomst för den befatt-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

ning som han innehaft. Om han av särskilda skäl uttagit lägre inkomst än han rimligen kunnat göra, måste redan härigenom en schablonmässig beräkning slå helt fel. — En annan omständighet, som kan sammanhänga med den nyss nämnda men som har sin särskilda betydelse, kan också framhållas. En företagsledare kan ha sådana sociala ambitioner, att han med tanke på sin efterlevande änka uttager mindre lön än han skulle ha kunnat göra och avser att kompensation skall ske genom att änkepensionen i stället utgår med högre belopp än som eljest skulle vara fallet. Ett sådant förfarande är ur social synpunkt föredömligt och bör icke motarbetas genom tillämpning av stela schablonregler, som leder till en orättvis beskattning på det sätt, att dubbelbeskattning inträder i ett fall, där en sådan av sakliga skäl icke är motiverad. — Slutligen får man ej bortse från frågan huruvida förhållandena är sådana, att det finns underlag för att betrakta pensionen som något annat än pension, dvs som förtäckt utdelning. — Beträffande äganderättsförhållandena i bolaget kan meddelas följande. 95 procent av aktierna ägs av ett holdingbolag, vari aktierna äges av direktörens dödsbo med 210 A-aktier, änkan med 40 A-aktier och två döttrar med tillhopa 2 250 B-aktier. — Det bestämmande inflytandet i holdingbolaget utövas av dödsboet genom boutredningsman. Änkan är över huvud icke delägare i dödsboet och har därför icke något bestämmande inflytande över företaget. — Bolaget är enligt avtal förpliktat att utbetala pensionen till änkan och pensionen är, som alla bolagets pensionsutgifter, en utgift i rörelsen.

RR yttrade: Utbetalningen av änkepension har skett i enlighet med en av bolaget år 1961 lämnad utfästelse till dess dåvarande verkställande direktör om egenpension, änkepension och invalidpension. Enligt utfästelsen skulle egenpension och invalidpension utgå med belopp motsvarande lönen vid avgången ur tjänst och änkepension med 80 procent därav. Pensionerna skulle vara indexreglerade. Ehuru det bestämmande inflytandet i bolaget får antagas ha tillkommit direktören och efter hans frånfälle hans änka och barn, finner RR omständigheterna i förevarande fall ej vara sådana att ifrågavarande utbetalningar bör betraktas som annat än avdragsgill omkostnad i bolagets rörelse. I enlighet därmed bifölls bolagets men ej TI:s besvär (RR föredr. 19.4; dom 10.5.1977.)

Anm.: Se RÅ 1945 not 600, 1956 not 375, 1966 not 424.

Förmånsvärde för bil samt avdrag för resor till och från arbetet när ersättning till arbetsgivaren utgått

Besvär av I angående inkomsttaxering 1973. TN upptog till beskattning av I icke redovisad förmån av fri bil till 7 200 kr för en beräknad privat körsträcka av 2 250 mil. För bilkostnader medgavs avdrag med 3 160 kr mot yrkade 1 400 kr, motsvarande uppburen och deklarerad ersättning för tvätt, parkering och garagering. Avdrag för resor med bilen mellan bostad och arbetsplats medgavs med yrkade 3 925 kr. I skrivelse till TN anförde I att bilförmånen borde räknas efter prisklass I och att därvid med hänsyn till kostnaderna något värde av bilförmån inte återstod.

Hos LSR yrkade I att bli taxerad enligt deklarationen. — TI avstyrkte att bilförmånen beräknades enligt prisklass I, men tillstyrkte att från bruttoförmånsvärdet 7 200 kr medgavs avdrag med 2 400 kr utgörande ersättning till arbetsgivaren och med 3 375 kr utgörande beräknade driftkostnader för 2 250 mil, varför förmån av fri bil skulle upptas med 1 420 kr.
För biltvätt och parkering tillstyrktes avdrag med ett såsom skäligt ansett belopp av 800 kr.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

LSR yttrade: I har enligt deklarationen färdats 1 250 mil till och från arbetet, vilket skall hänföras till privat körning. Övrig privat körning kan antagas icke understiga 1 000 mil. — LSR finner vidare inte uppenbart att I disponerat en väsentligt större och dyrare bil än han med hänsyn till sitt inkomstläge och sina förhållanden i övrigt skulle hållit sig med, om han själv skulle stått för kostnaderna för bilen. LSR beslutar därför upptaga förmån av fri bil enligt prisklass II. — Enligt RSV:s anvisningar utgör förmånsvärdet för en bil i prisklass II för 2 000 mil 6 700 kr och för 2 500 mil 7 700 kr. Bruttoförmånsvärdet för en antagen privat körsträcka av 2 250 mil kan således beräknas till 6 700 + (250 x 1 000):500 = 7 200 kr. Härifrån avgår ersättning till arbetsgivaren 2 400 kr, driftkostnad för privatkörning, inklusive resor bostad—arbetsplats, 3 375 kr samt skäliga ansedda 800 kr för tvätt och parkering. I enlighet härmed finner LSR att bilförmånens nettovärde bör upptagas till 625 kr. — Avdrag för resor med bil bostad—arbetsplats medgives enligt RSV:s anvisningar för taxeringsåret 1973 med belopp motsvarande skälig kostnad härför, dock högst med belopp som svarar mot den andel av förmånens värde som belöper på dessa resor. Avdraget härutinnan kan således beräknas till (1250 x 625): 2 250 = 347 kr. mot av TN medgivna 3 925 kr.

Hos KR yrkade I fortfarande att bli taxerad enligt deklarationen. — KR i Sthlm: ej ändring.

Hos RR yrkade I att avdraget för resor till och från arbetet skulle bestämmas till 3 925 kr.

RR biföll yrkandet och yttrade: I har rest till och från arbetsplatsen med den arbetsgivaren tillhöriga bil, som han disponerat för privat bruk. Det belopp, 3 925 kr, med vilket I yrkat avdrag för dessa resor, har beräknats i enlighet med de av riksskatteverket meddelade anvisningarna angående avdrag för resor med egen bil mellan bostad och arbetsplats. Anledning att bestämma avdraget till lägre belopp än det av I yrkade — vilket icke överstiger den på resorna belöpande delen av bilförmånens bruttovärde — föreligger ej. (RR föredr. 11.5; dom 1.6.1977)

Anm.: Denna dom innebär att RR underkänt den skiljaktiga mening som anförts i ett av KR i Sthlm den 27.6.1975 avgjort mål (se Skattenytt 1975 s 415) — enligt vilken mening avdraget för resor till och från arbetet bort reduceras med samma belopp som det varmed förmånsvärdet reducerats med hänsyn till den ersättning som den skattskyldige utgivit till sin arbetsgivare för kostnaderna för privatkörning. Den skattskyldige är alltså oavsett reduceringen av förmånsvärdet berättigad till fullt avdrag enligt RSV:s schablon för resor till och från arbetet.

Förlust på aktier

Besvär av Aktiebolaget G. M. V. angående inkomsttaxering 1971. —

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Bolaget innehade 50 av de 3 728 aktierna i West Expo AB, som haft till ändamål att driva utställnings- och konsultverksamhet samt idka i samband därmed stående rörelse. Aktiebolaget G. M. V. yrkade avdrag med 5 000 kr för förlust på aktierna. — LSR vägrade avdrag. KR i Gbg; ej ändring.

RR yttrade: Om West Expo Aktiebolag är följande upplyst. Bolaget — i fortsättningen benämnt West Expo — bildades år 1966 efter initiativ av Skaraborgs näringsråd. I skrivelse den 29 okt 1965 inbjöd näringsrådet företagare i Skaraborgs län att deltaga i ett projekt, avseende en permanent utställningshall för industri- och hantverksprodukter som tillverkats i länet. I skrivelsen anfördes bland annat följande: Tankegången bakom projektet var att många mindre eller medelstora företag inom olika branscher skulle "erhålla ett skyltfönster mot omvärlden" och att utställningen skulle verka som ett kontaktorgan mellan säljare och köpare. Förutom utställningshallen skulle byggnaden inrymma kontorslokaler för exempelvis kansli- och servicepersonal, bank, resebyrå, speditionsföretag, konferensrum för utställarna och motell. Servicepersonalen skulle kunna medverka vid överläggningar mellan utländska köpare och utställare samt stå till tjänst med upplysning om såväl utställare som produkter. Utställningen var tänkt att drivas i bolagsform med en andelsteckning till ett minimibelopp av 1 000 kr per delägare. — I målet är vidare upplyst att West Expo trädde i likvidation i dec 1970 samt att det upplöstes 1975 genom likvidationens avslutande utan att utskiftning till aktieägarna kunnat ske. — Klagandebolaget har till stöd för sitt yrkande om avdrag för förlust å aktierna i West Expo ändragit bland annat att syftet med anskaffningen av aktierna enbart varit klagandebolagets önskan att bygga ut sin organisation för marknadsföring av olika produkter av plåtbearbetningsmaskiner och att klagandebolaget hela tiden under West Expos verksamhet haft produkter utställda i monter i lokalerna och där haft förhandlingar med kunder. — I målet har vidare upplysts att aktieägarna i West Expo debiterats lägre hyra för lokalutrymmen än andra hyresgäster. — Med hänsyn till ändamålet med bildandet av West Expo och med klagandebolagets anskaffning av aktierna i West Expo får förlusten å aktierna anses ha sådant samband med klagandebolagets rörelse att bolaget är berättigat till avdrag för förlusten såsom för driftkostnad. (RR föredr. 27.4; dom 18.5.1977.)

Fråga om tillämpning av 105 § TL vid bifall till makes yrkande om särtaxering

Besvär av TI angående Ronny K:s inkomsttaxering 1971. TN samtaxerade makarna Ronny och Gunnel K vid 1971 års taxering.

Gunnel K yrkade i besvär som inkom till länsskatterätten den 19 okt 1971 att bli taxerad som ensamstående med hemmavarande barn, enär hon inte under någon del av beskattningsåret sammanbott med maken Ronny K.

I yttrande som inkom till LSR den 17 jan 1973, tillstyrkte TI bifall till besvären och anförde beträffande Ronny K. Om makar är var för sig taxerade och ändring görs i den enes taxering får, enligt stadgande i 105 § TL, av ändringen påkallad rättelse göras i den andres taxering såvitt angår tillämpningen av bl a 11 § 1 mom lagen om statlig inkomstskatt, som bl a anger hur den statliga inkomstskatten skall beräknas för makar. TI hemställde att den statliga inkomstskatten för Ronny K skulle beräknas som för ensamstående skattskyldig utan hemmavarande barn. (Ortsavdragskod 1 i stället för 4.)

LSR biföll Gunnel Karlssons besvär och taxerade henne som ensamstående skattskyldig med hemmavarande barn samt nedsatte hennes taxe-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

ringar men lämnade TI:s framställning beträffande Ronny K:s taxering utan bifall. KR i Sthlm: ej ändring.

RR yttrade: Då ändring görs i makes taxering kan enligt 105 § 1 mom andra stycket TL av ändringen påkallad rättelse göras i andra makens taxering, såvitt avser tillämpningen av 52 § 1 mom KL, 11 § 1 mom lagen om statlig inkomstskatt eller 12 § 1 mom lagen om statlig förmögenhetsskatt. Dessa lagrum avser dock endast makar som samtaxeras. Den i 105 § 1 mom TL angivna möjligheten till rättelse i andra makens taxering förutsätter således samtaxering. Lagrummet är därför inte tillämpligt då förut samtaxerade makar särtaxeras i högre instans. På grund härav lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 30.3; dom 3.5.1977; en ledamot av RR anförde annan motivering.)

Förmån av ridhäst

Besvär av TI angående L:s inkomsttaxering 1974. — Av L:s självdeklaration 1974 framgick bl a följande: L drev ett jordbruk omfattande 59 ha mark, varav 55 ha åker. Han var gift och hade två hemmavarande döttrar, 10 och 13 år gamla. Jordbruket var inriktat på både animalie- och vegetabilieproduktion. Såsom lager i jordbruket vid beskattningsårets utgång upptogs i räkenskaperna bl a fyra hästar. Någon intäkt hänförlig till hästskötseln redovisades ej, däremot utgifter med ca 7 500 kr.

På fråga av TN uppgav L, att hästbeståndet vid beskattningsårets utgång utgjordes av två dräktiga halvblodsston samt ett fölsto fallet efter det ena samt ett Welsh Mountain ponnysto. L anförde vidare, att hästarna uteslutande användes för avelsändamål 'men för att ge dem lämplig motion rides de av mina döttrar.'

TN anförde i underrättelse om avvikelse från deklarationen: 'Förmån av ridhäst upptogs med hänsyn till hästarnas ridning till 1 800 kr.'

I besvär hos LSR yrkade L att bli taxerad enligt deklarationen. Han anförde bl a att ridningen utgjorde ett naturligt sätt att motionera hästarna. — LSR lämnade besvären utan bifall.

L överklagade och anförde bl a att utgiften om cirka 7 500 kr avsåg inköp av två varmblodsston.

KR i Gbg yttrade: L har under beskattningsåret haft fyra hästar, vilka bokförts som tillgång i jordbruket och som ingått i av honom bedriven hästuppfödningsverksamhet. I verksamheten har ingått ridning som ett naturligt sätt att motionera hästarna. Den omständigheten att ridningen av hästarna kan anses inrymma ett visst mått av nöjesridning eller rekreation kan inte anses utgöra skäl för att påföra förmånsvärde.

TI anförde besvär hos RR och yrkade att LSR:s beskattningsåtgärd skulle fastställas och anförde bl a: Hållandet av hästar på jordbruksfastighet har de senare åren ökat och är numera relativt vanligt. Kostnaderna för hästarna överstiger i de flesta fall intäkterna. I taxe-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

ringsnämnderna har man ansett, att hållandet av hästar inrymmer tillfällen till nöjesridning och rekreation. Därför påförs de numera i mycket stor omfattning förmånsvärden för privat nyttjande av häst. Förmånsvärdena varierar vanligen mellan 1 000 — 2 000 kr. Med hänsyn till döttrarnas ålder, 13 och 10 år, synes det främst ha varit fråga om nöjesridning, varigenom hästarna dock fått viss motion. Hästarna torde ha kunnat motioneras på annat sätt än genom ridning. Det torde också kunna ifrågasättas om ponnyhästen anskaffats för avel eller för döttrarnas privata bruk. Hästen var inte dräktig beskattningsåret 1973. Det bör anses klarlagt att privat användning av hästarna förekommit.

RR yttrade: I målet är ostridigt, att tre av hästarna ingått i L:s hästuppfödningsverksamhet. Den fjärde hästen, en ponny, anskaffades den 31 dec 1973. — På grund härav och på de skäl KR anfört lämnar RR besvären utan bifall. (RR föredr. 8.6; dom 21.6.1977.)

Anm.: Se också SN 1977 s 502.

Avsättning till pensionsstiftelse som ej var bildad vid beskattningsårets utgång

Besvär av TI angående I B Aktiebolags inkomsttaxering 1972. — Bolaget yrkade i sin deklaration för räkenskapsåret den 1 okt 1970 — den 31 dec 1971 avdrag vid beräkning av inkomst av rörelse med 41 600 kr för avsättning till pensionsstiftelse. Beloppet motsvarande pensionsreserven avseende ålderspension för I B, född 1912. — TN vägrade avdraget då någon av bolaget bildad stiftelse icke fanns registrerad vid räkenskapsårets slut, till följd varav bolaget taxerades till statlig inkomstskatt för 41 600 kr.

Bolaget yrkade hos LSR att taxeras enligt deklarationen.

LSR yttrade: Vid tillämpning av lagen om tryggande av pensionsutfästelser m m kräves att avsättning till pensionsstiftelse sker genom överlämnande av kontanter eller därmed jämförliga tillgångar till stiftelsen. Bolagets i räkenskaperna såsom skuld till pensionsstiftelse upptagna belopp, kan därför, enär tillgångarna inte överlämnats till stiftelsen, inte godtagas såsom avdragsgill kostnad. LSR finner därför TN:s åtgärd att vid nu ifrågavarande taxering återföra beloppet 41 600 kr vara riktig. I enlighet härmed lämnas besvären utan bifall.

Bolaget klagade hos KR. — TI avstyrkte bifall till besvären under hänvisning till att stiftelsen inte bildats förrän den 29 mars 1972 och någon bolagets skuld till stiftelsen därför inte kunde anses ha förelegat vid utgången av verksamhetsåret 1971.

KR i Sthlm yttrade: Av handlingarna framgår att pensionsstiftelsen bildats den 29 mars 1972 och att avsättning skett samma dag av medel till stiftelsen genom att på ett stiftelsens bankkonto insatts det belopp om 41 600 kr som i bolagets utgående balansräkning för räkenskapsåret den 1 okt 1970 — den 31 dec 1971 redovisats såsom skuld till stiftelsen. De nämnda åtgärderna har alltså vidtagits under sådan tid att de bort kunna beaktas vid taxeringsnämndens fastställande av taxeringarna under det ordinarie taxeringsarbetet. — Vid nämnda förhållanden kan avdrag för

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

avsättning till pensionsstiftelsen icke förvägras bolaget på de skäl som åberopats av LSR och av TI. Ej heller har, såvitt handlingarna utvisar, avdrag bort vägras på annan grund. — Då bolaget således är berättigat till avdrag vid inkomstberäkningen för beloppet 41 600 kr undanröjer KR etc.

I besvär hos RR yrkade TI att bolagets taxeringar skulle bestämmas i enlighet med TN:s beslut. — RR: ej ändring. (RR föredr. 10.5; dom 2.6. 1977.)

Anm.: Se RÅ 1974 not A 117 samt RN 1956 nr 4:4, Skattenytt 1961 s 123 (Hahr) och prop 1967:84 s 27, 28, 56.

Fråga i visst fall om avdrag för ökade levnadskostnader på grund av makars skilda bosättning

Besvär av B angående inkomsttaxering 1972. — RR yttrade: B och hans hustru har sedan 1963 varit bosatta, B i Göteborg och hustrun i Stockholm. Under denna tid har B innehaft tjänst som överläkare vid Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg och som professor i obstetrik och gynekologi vid universitetet där under det att hustrun tjänstgjort till en början som biträdande överläkare och därefter som överläkare vid Karolinska institutet i Stockholm och som föreståndare för virussektionen vid institutets kliniskt-bakteriologiska laboratorium. — Med hänsyn till makarnas specialinriktade arbetsområden har det funnits begränsade möjligheter för dem att ha förvärvsarbete på samma ort. Det saknas anledning antaga annat än att detta förhållande varit grunden till den dubbla bosättningen. Då det med hänsyn till hustruns förvärvsverksamhet inte skäligen kunnat ifrågasättas att hon skolat flytta till Göteborg, är B berättigad till avdrag för de ökade levnadskostnader som den skilda bosättningen medfört. — Skäligheten av vad B i sådant hänseende yrkat har inte bestritts. (RR föredr. 4.5; dom 1.6.1977.)

(Två ledamöter av RR ville vägra avdrag för B:s ökade levnadskostnader. Den ene anförde bl a att makarna B träffat det valet att de med skilda bosättningsorter skulle envar fortsätta sin yrkesverksamhet. De särskilda kostnader för bostad och uppehälle som detta föranlett måste ses som personliga levnadskostnader och är följaktligen ej av avdragsgill beskaffenhet. Den andre ansåg att avdragsrätt kunnat tillerkännas B åtminstone under den tid familjen B skäligen behövt för att fatta beslutet att hustrun icke skulle flytta till Göteborg på grund av svårigheterna att få en likvärdig anställning där. För tid därefter borde — med hänsyn till arten av makarna B:s anställningar och de avgöranden av personlig art som måste anses ha inverkat på deras handlande — sådant avdrag inte medges. Enligt vad utredningen utvisar torde, för det taxeringsår varom i målet är fråga, beslutet att hustrun icke skulle flytta till Göteborg redan vara fattat.)

Ej avdrag för kurskostnader då endast mindre del av löneförmån utgått

Besvär av TI angående Gunilla B-S:s inkomsttaxering 1972. Gunilla B-S genomgick under 1971 med tjänstledighet från sin tjänst som sjuksköterska

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

en kurs för vidareutbildning vid centrallasarettet i Eskilstuna. Hon uppbar under kurstiden icke någon ordinarie lön men däremot ett s k landstingsbidrag, motsvarande 40 procent av gällande basbelopp, eller 2 158 kr. Hon yrkade i deklarationen avdrag för resekostnader med 3 768 kr under uppgift att hon dagligen rest med bil mellan Katrineholm och Eskilstuna. Hon upplyste, att hon utan denna utbildning inte kunnat få ordinarie tjänst som sjuksköterska i staden. — TN medgav avdraget men LSR nedsatte avdraget till 2 158 kr. — KR i Sthlm: ej ändring.

Hos RR yrkade TI att avdrag alls ej skulle medges och anförde bl a: Inom utbildningsväsendet förekommer det ofta, att lärare kompletterar sin formella kompetens med fler akademiska betyg eller högre examen än som tidigare innehafts, varvid de erhåller tjänstledighet med B-avdrag under studietiden. För att ernå större likformighet och rättvisa vid taxering gentemot andra grupper har skattechefen i länet numera rekommenderat taxeringsnämnderna att tillämpa följande avdragsregel. 'Om reducerad lön utbetalats, exempelvis lön med B-avdrag, anses enligt stadgad praxis genomgången av kursen icke ha sådant samband med anställningen, att fråga kan anses vara om fullgörande av tjänst. Härav följer att avdrag skall vägras för alla med kursverksamheten förenade kostnader, förutom kurslitteratur och dylikt även avdrag för fördyrade levnadskostnader och utgifter för resor.' — Om arbetsgivareintresset för studierna ej anses vara tillräckligt stort för att studiekostnader skall få avdragas, när lön med B-avdrag erhålles under studietiden, torde det betydligt lägre landstingsbidrag, som utbetalas vid genomgång av befordringskurs inom sjukvård, ge ännu mindre anledning att överväga avdragsrätt för studiekostnader. Såväl för lärare med B-avdrag som för sjuksköterskor med 40-procentigt bidrag har genomförda studier varit behörighetskrav för erhållande av ordinarie anställning.

RR yttrade: Gunilla B-S var under beskattningsåret anställd hos Södermanlands läns landsting som sjuksköterska vid Kullbergska sjukhuset i Katrineholm. Under tiden den 14 jan — den 10 juni genomgick hon vidareutbildning inom medicinsk och kirurgisk sjukvård vid centrallasarettet i Eskilstuna. Hon var därvid tjänstledig från sin anställning i Katrineholm. I enlighet med av landstingets personalnämnd fastställda normer för tjänstledighet och förmåner under vårdyrkesutbildning åtnjöt hon under tjänstledigheten från landstinget endast förmån motsvarande ett belopp om 40 procent av gällande basbelopp enligt 1 kap 6 § lagen om allmän försäkring, eller 2 158 kr. — Den ersättning, som arbetsgivaren sålunda utgivit till Gunilla B-S under utbildningstiden, har uppenbarligen utgått i anledning av hennes anställning och utgör därför skattepliktig inkomst för henne. — Med hänsyn till att Gunilla B-S under utbildningstiden ej åtnjutit annan förmån av sin anställning än den ovan nämnda ersättningen, utgörande endast en mindre del av hennes löneförmåner under vanlig tjänstgöring, kan genomgåendet av utbildningen ej anses jämförbart med fullgörande av tjänst. Avdrag kan därför ej medges Gunilla B-S för hennes kostnader i anledning av utbildningen. (RR föredr. 13.7; dom 21.7.1977).

Anm.: Se RÅ 1952 ref 23 III och IV (Skattenytt 1952 s. 225 ff), 1967 ref 52 I—IV (Skattenytt 1968 s. 186 ff), 1967 not 1546, 1974 not A 1755.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Ej skattskyldighet i Sverige trots flera förhållandevis långvariga hembesök (ettårsregeln)

Besvär av E angående inkomsttaxering 1972. — RR yttrade: I målet är upplyst att E sedan den 1 april 1970 haft anställning som ledare av ett utvecklingsprojekt, vilket K AB i Karlstad bedrivit vid en cellulosafabrik i Finland, samt att anställningen — enligt en i dec 1974 lämnad uppgift — då alltjämt varade och skulle fortsätta under år 1975 och eventuellt även under år 1976. — E har uppgivit att han under år 1971 gjort hembesök vid helger och vissa andra veckoslut samt under semestern och att han då också uppsökt sin arbetsgivare för rapportering, mottagande av nya instruktioner samt för annan liknande information. — Av en uppställning som gjorts hos arbetsgivaren framgår, att E vistades i Karlstad omkring tio dagar vid helgerna, 27 dagar under semestern, 2—6 dagar vid månatligt besök i januari och under höstmånaderna samt därjämte nio dagar i februari och 13 dagar i augusti. — Väl får hembesöken vid några tillfällen anses ha varit förhållandevis långa. De måste dock ses i belysning av att anställningen i Finland avsett lång tid och inneburit ledarskap av ett utvecklingsprojekt, vilket krävt samarbete med företagets ledning i Sverige. Den omständigheten att vistelsen i Finland avbrutits i den angivna omfattningen för hembesök och samarbete med arbetsgivaren rörande utvecklingsprojektets bedrivande kan vid bedömande av E:s skattskyldighet i Sverige ej medföra, att vistelsen i Finland skall anses ha varat kortare tid än ett år. Till följd härav är E jämlikt 54 § första stycket h) KL frikallad från skattskyldighet. (RR föredr. 7.6.; dom 22.6.1977.)

Reglerna om handelsbolag för dödsbo tillämpliga?

Besvär av TI angående Ingrid E:s inkomst- och förmögenhetstaxering 1970. — E avled den 5 juni 1965 och efterlämnade såsom dödsbodelägare hustrun Ingrid och fyra barn, av vilka tre var omyndiga.

Bodelnings- och arvskifteshandling upprättades den 1 jan 1969 och undertecknades av dödsbodelägarna, varvid de omyndiga barnen var företrädda av god man. Handlingen utvisade en behållning på 365 785 kr. Delägarna enades om att av boets tillgångar 275 000 kr skulle ingå i bodelningen och arvskiftet och att återstoden tills vidare skulle förbli oskiftad. Av beloppet 275 000 kr utgjorde Ingrid E:s giftorätt 137 500 kr och varje barns arvslott 34 375 kr. Vidare beslöts att den utskiftade egendomen skulle utläggas i den formen att dödsboet utställde reverser löpande med lägst 2 % och högst 8 % ränta om året. Reverser utfärdades i enlighet med överenskommelsen.

År 1970 avlämnades deklaration för dödsboet, vari redovisades att taxera till statlig inkomstskatt 1 040 kr och till kommunal inkomstskatt 14 980 kr. Behållen förmögenhet upptogs till 80 056 kr, därvid såsom skuldpost hade upptagits 275 000 kr avseende reverserna som utställts till dödsbodel-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

ägarna. — Ingrid E upptog i sin deklaration reversfordringen 137 500 kr som tillgång.

TN taxerade icke dödsboet utan påförde dödsbodelägarna boets inkomster och förmögenhet.

På besvär häröver av Ingrid E yttrade LSR:

LSR finner att ifrågavarande bodelning och arvskifte tillkommit för skens skull och därför skall lämnas utan avseende vid taxeringen. På grund härav skall dödsboet — i enlighet med TN:s beslut — jämlikt 53 § mom KL taxeras enligt de för handelsbolag gällande bestämmelserna. Den skattskyldigas besvär lämnas sålunda utan bifall. (LSR:s ordförande var skiljaktig och ville bifalla.)

KR i Gbg — där Ingrid E klagade — yttrade bl a:

Hinder föreligger inte mot att behålla ett dödsbo som ett särskilt skattesubjekt genom att nedbringa dess förmögenhet till det belopp som anges i 53 § 3 mom fjärde stycket KL. Varken stadgandets avfattning eller dess förarbeten ger underlag för att göra någon skillnad mellan de båda fallen, att dödsboets tillgångar minskas eller att dess skulder ökas. En förutsättning är dock i vartdera fallet, att åtgärderna vidtas genom rättshandlingar som är giltiga i och för sig och inte företagna för skens skull. I förevarande fall är det avgörande, om de fem reverserna till delägarna är giltiga som sådana, så att dödsboet äger göra avdrag för dem som för skulder. Till skifteshandlingens giltighet enligt ärvdabalken saknar KR däremot anledning att ta ställning. — KR gör följande bedömning. Reverserna svarar mot delägarnas andelsrätter i dödsboet och har en klar rättsgrund. De utgör löpande skuldebrev och grundar en rätt till betalning — av såväl kapitalbelopp som ränta — vilken kan överlåtas till tredje man och göras gällande oberoende av ärvdabalkens skiftesregler. Att förfallotid ej avtalats medför rätt att kräva betalning vid anfordran. Med hänsyn till dessa förhållanden måste dödsboet anses berättigat att göra avdrag för reverserna som för skulder. Vid denna bedömning skall Ingrid E:s talan bifallas.

TI klagade hos RR och yttrade i anledning av ett bemötande från Ingrid E:s sida bl a:

I bemötandet anges att 'stiftandet av gälden gjorts genom giltig rättshandling'. Jag bestrider detta på tidigare anförda skäl, därvid jag i första hand anser att skentransaktion föreligger. I andra hand anser jag att något bindande obligationsrättsligt förhållande mellan dödsbodelägarna icke uppkommit genom det s k skiftet, eftersom föreskrifterna i föräldrabalken och ärvdabalken om överförmyndarens godkännande inte uppfyllts. — Som ett allmänt stöd för min inställning vill jag hänvisa till Svensk Skattetidning år 1976 ss 44 där Carsten Welinder i en uppsats om generalklausul anför: 'Ett relativt klart fall av missbruk är om ett dödsbo genom att utställa reverser till delägarna lyckas hålla sig under 100 000 kr-strecket. Att dödsbon under denna gräns ej skall skattemässigt uppdelas på delägarna har motiverats med att man ej ville vålla mindre bon det besvär detta skulle förorsaka. Sådana reverser reducerar dock reellt sett ej boet'.

Ingrid E invände bl a: De skattskyldiga har påvisat att det funnits godtagbara ekonomiska motiv för det tillämpade förfaringssättet. Upplysningsvis vill jag i anslutning härtill meddela att de skattskyldiga nu överväger försäljning av vissa fastigheter som tillhör dödsboet.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

Efter en sådan försäljning kommer givetvis delägarnas reverser att inlösas. — TI har i andra hand bestritt att stiftandet av gälden gjorts genom giltig rättshandling på den grunden att föreskrifter i föräldrabalken och ärvdabalken inte iakttagits. Med anledning härav upplyses att överförmyndaren godkänt uppgörelserna. De omyndigas fordringar på dödsboet har givetvis också tagits upp i avgivna årsräkningar, som granskats och godkänts av överförmyndaren.

RR yttrade: Vad i målet förekommit ger ej skäl till annan bedömning än att genom de skuldebrev, som dödsboet utfärdat i enlighet med den mellan dödsbodelägarna träffade överenskommelsen, uppkommit skuld för dödsboet till motsvarande belopp. —

På grund härav fastställer RR det slut KR:s dom innehåller. (RR föredr. 24.5: dom 14.6.1977 — två ledamöter var skiljaktiga och ville bifalla TI:s talan.)

Anm.: Se RRK K75 1:64 samt SOU 1963:52 s 250, 251, prop 1966:85 s 86—104, SST 1971 s 167 (Hellner Å).

Fråga i visst fall om skatteavdrag på traktamentsersättning

Besvär av allmänna ombudet i uppbördsfrågor angående Fartygsentreprenader AB i Uddevalla beträffande arbetstagaren Ö:s skatt på uppburen traktamentsersättning.

RR yttrade: Enligt 39 § 1 mom uppbördslagen (UL) gäller att vid utbetalning av kontant belopp, som för mottagaren (arbetstagaren) utgör sådan inkomst av tjänst som i 3 § 2 mom under 1 första och andra styckena avses (lön), den som utbetalar beloppet (arbetsgivaren) skall verkställa avdrag för gäldande av preliminär A-skatt som arbetstagaren har att erlägga (skatteavdrag). Av 3 § 2 mom under 1 första stycket och 10 § UL framgår att preliminär skatt inte skall beräknas på ersättning, som vid enskild tjänst anvisas för vissa med tjänsten förenade kostnader, därest inte ersättningen väsentligen överstiger vad som skäligen kan anses vara erforderligt för kostnadernas bestridande. Enligt 75 § UL är arbetsgivare jämte arbetstagaren ansvarig för skatt beträffande vilken han utan skälig anledning underlåtit att vederbörligen fullgöra sin skyldighet att verkställa skatteavdrag. — Med vissa med tjänsten förenade kostnader måste i 10 § UL antas vara åsyftat sådana kostnader för fullgörande av tjänsten som enligt 33 § KL är avdragsgilla vid beräkning av inkomst av tjänst. Ostridigt är att bolaget till Ö med tillämpning av ett mellan Sveriges Verkstadsförening och Svenska Metallindustriarbetareförbundet ingånget kollektivavtal utbetalat traktamenten till bestridande av ökade levnadskostnader 'under tjänsteresor' och att bolaget ej beräknat och verkställt skatteavdrag beträffande ifrågavarande traktamenten. I målet är inte visat annat än att Ö varit berättigad enligt kollektivavtalet till ifrågavarande traktamenten. Fog saknades därför ej för bolaget att betrakta ersättningen som sådan ersättning för vissa med tjänsten förenade kostnader som avses i 10 § UL och beträffande vilken skatteavdrag skolat göras endast därest ersättningen väsentligen översteg vad som skäligen kunde anses erforderligt för kostnadernas, dvs avdragsgilla ökade levnadskostnaders, bestridande. Ö har visserligen senare vid taxeringen inte medgetts avdrag för några mot traktamentena svarande ökade levnadskostnader och detta synes stå i god överensstämmelse med numera etablerad praxis. Det kan då i efterhand sägas att ersättningen sålunda väsentligen översteg vad som skäligen kunde anses erforderligt för kostnadernas bestridande och att den bort bli föremål för preli-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

minärskatteberäkning och skatteavdrag. Emellertid rådde år 1972 betydande oklarhet i rättsläget beträffande möjligheten till avdrag för ökade levnadskostnader för arbetstagare som mera peremanent haft sin verksamhet förlagd till en och samma ort som inte tillika var hans bostadsort. Lokala skattemyndigheten hade visserligen anmodat bolaget att under 1972 beräkna avdrag för preliminär skatt på till anställda med arbetsplats i Göteborg utgående traktamenten och bolaget kan därför inte anses ha varit i god tro beträffande risken att traktamentsersättningen i själva verket var att bedöma som ersättning på vilken preliminärskatt skulle beräknas och skatteavdrag göras. Nämnda anmodan var emellertid inte något beslut som bolaget var skyldigt att ställa sig till efterrättelse utan endast att se som ett besked från myndigheten att bolaget enligt dess uppfattning skulle beräkna preliminärskatt och göra skatteavdrag beträffande traktamentsersättningen och, så oklart som rättsläget var, var det omöjligt för bolaget att avgöra om myndighetens uppfattning var den riktiga eller om den motsatta uppfattningen som bolaget föredrog var den riktiga. Under sådana förhållanden måste bolaget anses ha haft skälig anledning för underlåtenheten att fullgöra sin skyldighet att verkställa skatteavdrag. (RR föredr. 3.5; dom 26.5.1977 — en ledamot av RR anförde annan motivering och en ledamot ansåg att bolaget inte haft skälig anledning till underlåtenhet att verkställa skatteavdrag.)

Skattetillägg — frivillig rättelse?

Besvär av L angående skattetillägg vid 1973 års inkonsttaxering. — I sin deklaration 1973 uppgav L som enda inkomst vissa intäkter från visst bolag. TN godtog deklarationen.

Hos LSR yrkade TI att L:s taxeringar skulle höjas med 1 321 kr. Han yrkade vidare att L skulle påföras skattetillägg beräknat på ett underlag av 1 321 kr. Till stöd för sina yrkanden åberopade TI en vid revisionsenheten upprättad pm av vilken framgår i huvudsak följande: Enligt kontrolluppgifter uppbar L under år 1971 ersättning från BPA med 2 995 kr och från ett annat företag med 1 352 kr. De uppburna beloppen avsåg ersättning för till bolagen levererade varor. I självdeklaration för år 1972 redovisade L härav endast 300 kr. Oriktigheterna i deklarationen uppdagades av taxeringsmyndigheten. Vid personligt besök på revisionsenheten den 17 aug 1973 gavs L tillfälle att lämna uppgift om ytterligare försäljningar ägt rum. Senare samma dag meddelade L per telefon att han även under år 1972 försålt material till BPA, varvid försäljningssumman uppgått till 1 260 kr. — Det framkom även att L vid 1973 års taxering yrkat avdrag för räntekostnader med 61 kr. för högt belopp.

L medgav TI:s yrkande beträffande taxeringarna men gjorde gällande att han rättat den oriktiga uppgiften, såvitt den avsåg beloppet 1 260 kr, frivilligt och att han därför inte skulle påföras skattetillägg.

LSR biföll TI:s yrkande rörande taxeringarna. Beträffande yrkandet om skattetillägg yttrade LSR: Av den pm, som ligger till grund för TI:s yrkande, och i denna pm åberopad skrivelse till L framgår att utredningen endast avsåg 1972 års taxering. Något sådant samband mellan revisionsenhetens undersökning och L:s rättelse av den oriktiga uppgiften i 1973 års deklaration kan inte anses föreligga att rättelsen inte skall anses ha skett frivilligt. Vid angivna för-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02

hållande och då felaktigt avdrag för räntor endast uppgår till ett mindre belopp lämnar LSR yrkandet om skattetillägg utan bifall.

TI fullföljde hos KR sin talan såvitt avsåg skattetillägg. Han gjorde gällande att L inte kunde anses ha rättat den oriktiga uppgiften frivilligt, enär L först under pågående utredning meddelat att han uppburit ej redovisade intäkter. — KR i Sundsvall: ej ändring.

TI gick vidare till RR, som yttrade: I sin år 1973 avlämnade självdeklaration har L lämnat oriktiga uppgifter i det att han underlåtit att såsom intäkt redovisa ett från BPA uppburet belopp om 1 260 kr och yrkat avdrag för räntor med ett 61 kr för högt belopp. — I samband med taxeringsrevision avseende 1972 års taxering har L rättat de oriktiga uppgifterna. Vid denna revision hade framkommit att L i sin 1972 avlämnade självdeklaradion underlåtit att redovisa intäkter från bl a BPA. Sannolikhet fanns för att även de i 1973 års deklaration lämnade oriktiga uppgifterna skulle uppdagas vid revisionen och L måste ha insett detta innan han rättade sina uppgifter. Rättelsen kan därför ej anses ha skett frivilligt.— På grund av det anförda och då skäl till eftergift enligt 116 d § TL ej föreligger förklarar RR, med ändring av KR:s dom, att L skall påföras skattetillägg med 50 procent av den inkomstskatt som belöper på ett belopp av 1 321 kr (1 260 + 61).

Anm.: Se även NJA 1974 s 26.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-23 08:07:02